Στίχοι εἰς τὸν θεῖον Δαβίδ.

Δαβὶδ μελῳδὲ μουσικῆς ἀδακρύφου.
Σὺ μὲν δι' αὐτῆς καὶ θανὼν ζῇς τῷ λόγῳ.
Ἡμῖν δὲ τὴν σὴν ἐμμελῆ δίδως λύραν,
Ἧς ἔστιν εὑρεῖν ἐμμελῆ τὰ πλῆκτρα.
Καὶ γὰρ δι' αὐτῆς μουσικῶς κινουμένης,
Διώκεται μὲν ἐμπαθὴς πᾶσα φθίσις.
Ἐλαύνεται δὲ δυσβρὴς ἅπας δόνος,
Συστέλλεται δὲ συμφορῶν ἀπληστία.
Κοιμίζεται ὁ γνωστικῆς ἄλμης κλύδων.
Στηρίζεται δὲ τῶν παθῶν ἡ στερρότης.
Καὶ τέρπεται μὲν τῆς ψυχῆς ἡ σεμνότης,
Ἐλέγχεται δὲ τὸ σκοτεινὸν ἡ φαυλότης.
Ἐκ τῆς νοητῆς τῶν μελῶν εὐρυθμίας.
Ὢ τίς τοσαύτην εὗρεν ἀνθρώπων χάριν.
Εἰ μὴ σὺ τὴν πρέπουσαν ἀνθρώπων χάριν;

Τῷ θεῷ δόξα. ||